Af: Ellen Louise Kristensen, chefredaktør - redaktoer@dsam.dk

Vi har et akut arbejdsmiljøproblem.

Hvorfor er der så stille?

Det er, som om de mere handlingsorienterede reaktioner på drabet på en kollega er udeblevet.

Der var forståeligt nok mange reaktioner fra både Lægeforeningen og egne rækker i dagene efter tragedien. Men hvad skal der så ske nu? Vi møder alle slags mennesker i klinikken og på hjemmebesøg. Nogle kender vi, andre kender vi ikke. Fælles er, at vi ikke afviser nogen, det ligger dybt forankret i vores faglighed og i lægeløftet.

Ind imellem ved vi godt, at vores arbejde kan være farligt, og så tager vi politiet med, eller lader taxachaufføren eller en kollega lytte ved døren. Men vold er ikke altid noget, som kan forudses.

I min praksis har vi en akut-knap i alle konsultationsrum. Trykker man på den, så kommer kollegerne stormende. Det underlige er, at når jeg fortæller andre kolleger om den knap, så er reaktionerne blandede: Er der virkelig behov for det? Er det ikke bare noget, jeg bilder mig ind?

Jeg har én gang prøvet, at en stor bredskuldret mand spærrede mig døren ud fra et nydeligt hus, da jeg kom ned fra sygebesøg i værelset oven for trappen. Jeg var rystende bange, men jeg slap ud ved at råbe højt og hvæse "flyt dig!" Jeg var heldig, han flyttede sig.

Jeg har én gang prøvet at blive låst inde af en psykisk syg mand, mens jeg var på lægevagt. Hans mor havde bedt om et sygebesøg og ladet forstå, at hun også selv var til stede. Det var hun bare ikke. Han råbte og skreg ad mig, og jeg tog benene på nakken. Der var et bord imellem os, og heldigvis var det mig, der nåede entrédøren først. Jeg fumlede med låsen og fik døren op. Jeg har ikke lyst til at forestille mig, hvad der ellers kunne være sket.

Men det skal jeg. Det skal vi. Og vi skal mere end det. Vi skylder hinanden at tale højt om, at vold mod læger sker og skal forebygges. Og finde ud af hvordan. Det må ikke være held, der afgør vores skæbne i den situation.

For den kollega, og andre før ham, blev mødet med en farlig patient fatalt. For familie og venner er det en uforståelig tragedie, som de skal bære med sig resten af livet.

For os kolleger er det også en påmindelse om, at vi altså ikke er usårlige, og at vores sikkerhed ER vigtig. Jeg har i nogle år taget taxachaufføren med ind alle steder, hvor jeg har været utryg ved et besøg. Men hvad gør jeg den dag, chaufføren ikke vil det? Det bør ikke være op til den enkelte læge at lave den aftale. //

Lederen skrives på skift af chefredaktør og FYAM-redaktør. Lederen er et udtryk for skribentens holdning og udtrykker ikke nødvendigvis DSAM's holdning.